

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/125/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512227553
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1512227553.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vičkovej a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35724803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zast.: advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36613843, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava proti žalovaným: X/ C. D., L.. XX.X.XXXX, J. J. - G., X/ O. O., L.. X.X.XXXX, J. J.P. X, J., o zaplatenie 19.084,36 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 08. novembra 2018, č. k. 12C/227/2014-150, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa žalovaného 2/ p o t v r d z u j e .

Žalobca má proti žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 19.084,36 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % zo sumy 16.558,89 eura od 22.7.2011 do zaplatenia, a to formou splátok vo výške 160 eur mesačne vždy k 15. dňu príslušného mesiaca počnúc dňom právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia, pričom splnením povinnosti jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plnenia ostatných žalovaných. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Vychádzal zo zistenia, že na základe Zmluvy uzavretej dňa 9.11.2005 poskytla Slovenská D., S..D.. žalovanému 1/ jednorazovo bezhotovostne (pripísaním v prospech účtu žalovaného 1/ uvedeného v bode I Zmluvy) úver vo výške 9.958,17 eur (300.000,- Sk). V rovnaký deň uzavrela Slovenská D., S..D.. so žalovaným 2/ Dohodu o ručení, predmetom ktorej bolo vyhlásenie žalovaného 2/ ako ručiteľa, že uspokojí pohľadávky D. D., S..D.. ako veriteľa špecifikované v bode II. Dohody. Žalovaný 1/ sa zaviazal čerpaný úver spolu s príslušnými nákladmi splatiť v konečnej lehote splatnosti 20.10.2015 s tým, že výška splátok bola určená v sume 147,28 eura (4.437,- Sk) mesačne počnúc dňom 20.12.2005. Poplatok za správu úveru bol určený v sume 1,66 eura (50,- Sk) mesačne a poplatok za poskytnutie úveru vo výške 199,16 eura (6.000,- Sk), ktorý bol splatný v deň podpisu Zmluvy. Výška úrokovej sadzby bola určená vo výške 12,10 % p. a. v deň podpisu zmluvy. V zmysle bodu IV. odsek 5. Zmluvy bola RPMN stanovená vo výške 5,93 %. Žalovaný 1/ porušil zmluvné podmienky tým, že prestal splácať poskytnutý úver. Slovenská D.S., S..D.. podaniami zo dňa 28.10.2009 žalovaným oznámila, že dňom 15.10.2009 pohľadávku voči nim postúpil žalobcovi, pričom zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá dňa 15.10.2009. Mal tiež preukázané, že Dohodou o uznaní záväzku sa žalovaný 2/ zaviazal dlžnú sumu (v tom čase vo výške 22.282,20 eura) uhradiť v pravidelných 6-tich splátkach vo výške 100 eur mesačne počnúc dňom 20.7.2011. Podľa bodu 1. časti I. Zmluvy je predmetom tejto zmluvy poskytnutie splátkového úveru postupcom žalovanému v sume, mene a za podmienok dohodnutých v tejto zmluve o úvere. Žalovaný bol v zmysle tohto zmluvného dojednania povinný za podmienok dohodnutých touto zmluvou poskytnutý úver splatiť, platiť úroky a

plniť ďalšie podmienky dohodnuté zmluvou. Takto ustálený skutkový stav posúdil po právnej stránke podľa ust. § 303, § 306 ods. 1,2, § 308, § 497, § 499, § 502 ods. 1 prvá veta, § 503 ods. 1,2, § 504, § 506, Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, § 2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, § 517 ods. 1, 2, § 524 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Poukázal na to, že v predmetnej právnej veci žalobca uplatnil voči žalovaným pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o úvere, resp. vo vzťahu k žalovanému 2/ z Dohody o ručení. Na posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu bolo potrebné v prvom rade ustáliť charakter predmetnej zmluvy z hľadiska spotrebiteľského práva. Je nepochybné, že predmetná zmluva je podľa svojho obsahu zmluvou o poskytnutí úveru, teda ide o tzv. absolútny obchod v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, čo na druhej strane nevylučuje možnosť, že svojím charakterom ide zároveň o spotrebiteľskú zmluvu, teda zmluvu, ktorú uzatvára dodávateľ v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti so spotrebiteľom - fyzickou osobou, ktorá nekoná ako obchodník. Vzhľadom na poskytnutie úveru bolo nutné posúdiť predmetnú zmluvu podľa ustanovení zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy a ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že zmluva uzatvorená medzi zmluvnými stranami obsahovala všetky povinné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy, pričom výšku pohľadávky ani jeden zo žalovaných nerozporoval. Tým, že žalovaní svoje záväzky zo zmluvy nespĺnili a dlžnú sumu neuhradili, je preukázaná dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku. Súd preto žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovaných na zaplatenie istiny spolu so zmluvne dohodnutým úrokom a úrokom z omeškania uplatneným v súlade s § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. zaviazal tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. V zmysle ust. § 232 ods. 4 CSP uložil žalovaným povinnosť plniť formou opakujúcich sa a v budúcnosti splatných splátok s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenie. Výšku splátky určil najmä v nadväznosti na zhodné tvrdenia žalovaných, podľa ktorých je s ohľadom na celkovú výšku žalovanej istiny určená splátka primeraná. V nadväznosti na to, že v danom prípade ide o spoločný záväzok žalovaných, rozhodol v zmysle ust. § 511 ods. 1 OZ tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu splnenia záväzok druhého z nich. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný 2/ domáhajúc sa jeho zmeny a zamietnutia podanej žaloby vo vzťahu k jeho osobe. Odvolanie odôvodnil tým, že predmetom konania je pohľadávka, ktorú na žalobcu postúpila Slovenská D., S..D., avšak keďže banka nevyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru, jeho konečná splatnosť bola dohodnutá až na 10.10.2015, teda 6 rokov po postúpení pohľadávky. Zmluva o postúpení pohľadávky je preto neplatným právny úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pre rozpor s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. S poukazom na uvedené (podľa obsahu) žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného 2/ žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že žalovaný 2/ s ním dňa 15.7.2011 uzatvoril Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Predmetom Dohody bolo uznanie záväzku čo do výšky a dôvodu, ako aj forma splatenia záväzku žalovaným. V zmysle bodu 5.3 Dohody zmluvné strany vyhlásili, že "Dohoda bola uzatvorená vážne, zrozumiteľne a určite, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok, že pred podpisom si Dohodu v celosti i s prílohami prečítali, porozumeli jej obsahu a na znak súhlasu ju podpísali." Vzhľadom k uvedenému je nesporné že žalovaný uzavretím predmetnej dohody uznal svoj dlh v zmysle § 558 OZ, pričom uznanie záväzku spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti. Inštitút uznania dlhu ako jednostranného právneho úkonu dlžníka adresovaný veriteľovi, plní okrem iného aj zabezpečovaciu funkciu tým že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania. Týmto právny úkonom sa posilňuje procesná pozícia veriteľa, nakoľko nemusí dokazovať vznik dlhu ani jeho trvanie v čase, kedy k uznaniu došlo. V poslednom rade je potrebné poukázať na skutočnosť že inštitútom uznania dlhu prechádza dôkazné bremeno existencie záväzku z veriteľa na dlžníka. Vzhľadom k tomu že žalovaný existenciu svojho záväzku voči veriteľovi nenamietal čo do dôvodu ani výšky je potrebné uzavrieť, že v zmysle ust. § 151 ods. 1 C.s.p. je toto tvrdenie potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenie (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi). Vo vzťahu k otázke splnenia podmienok na postúpenie pohľadávky, poukázal na to, že v súlade s ust. § 89 ods. 1 Zákona o bankách si banka so svojím klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné

vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1. V tomto prípade podľa bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom Banky. Podľa čl. V ods. 2 Zmluvy o splátkovom úvere "Dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so Všeobecnými obchodnými podmienkami Veriteľa, súhlas s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať..."

Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchýlku nevyklúčuje, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 predmetného zákona nevyklúčuje odchýlnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona. V zmluve a vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy si zmluvní strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienenú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. S uvedeným záverom a stotožnil aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 11Co/11/2015, zo dňa 25.08.2016, v rozhodnutí sp. zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016, v rozhodnutí sp. zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016. Zároveň poukázal na to, že podľa Uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017: "Žalovaní uzavreli so D. D., S..D. zmluvu, na základe ktorej im bol poskytnutý úver, ktorý mali dohodnutým spôsobom v dohodnutom čase splácať, čo však porušili a s úhradou boli v čase postúpenia v omeškani 1225 dní. Žalovaní, ako z listín zo spisu vyplýva, výslovne súhlasili s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť svoje akékoľvek záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky (bod 19.16. Všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú podľa čl. II. bod 2. zmluvy o splátkovom úvere jej súčasťou). Takáto dohoda je podľa § 89 ods. 1 Zákona o bankách prípustná. Dohoda nevykazuje znaky nevyváženosti, ak veriteľ môže aj bez súhlasu dlžníka postúpiť svoju pohľadávku a dlžník môže postúpiť svoj záväzok voči veriteľovi na iného len so súhlasom veriteľa, má to základ vo funkcií súhlasu, ktorým je ochrana veriteľa. Dlž by totiž mohol prevziať taký dlžník, majetkové pomery ktorého by mohli zhoršiť alebo znemožniť uspokojenie pohľadávky veriteľa ... Podľa Uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 10.01.2018 č.k. 24 Co/147/2017-190 Žalovaný vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré boli súčasťou zmluvy o splátkovom úvere, výslovne súhlasil s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené., bez ohľadu na právny vzťah z ktorého vyplývajú, ako ja bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akékoľvek požiadavky alebo nie voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Súčasne s poukazom na ust. § 89 os. 1 Zákona o bankách je takáto dohoda medzi bankou a žalovaným možná a v súlade so zákonom. (...) dohoda nevykazuj znaky nevyváženosti, ak veriteľ môže aj bez súhlasu dlžníka postúpiť pohľadávku a dlžník môže postúpiť svoj záväzok voči veriteľovi na iného len so súhlasom veriteľa. (...) Ani občiansky zákonník, ani zákon o bankách, nevyžaduje súhlas dlžníka s postúpením pohľadávky. Relevantné preto nemôže byť to, že postupník nie je subjektom, na ktorý by sa mali vzťahovať požiadavky na podnikanie bánk. V konkrétnom prípade úver bankou už za zmluvne dohodnutých podmienok poskytnutý bol, rieši sa len jeho návratnosť. Nie je preto zrejmé, prečo by návratnosť úveru, t.j. vymáhanie pohľadávky nemohol realizovať subjekt nemajúci oprávnenie na podnikanie v bankovom sektore. Podľa Uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 08.02.2018, č. k. 10Co/57/2017-230 Pokiaľ sa týka záveru súdu prvej inštancie o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu z dôvodu, že pri postúpení pohľadávky neboli splnené podmienky uvedené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, k tomuto odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že námietka neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo D. D., S..D. na žalobcu je nedôvodná, nakoľko vo Všeobecných obchodných podmienkach (článok 19.16), ktoré boli súčasťou zmluvy o úvere, žalovaní výslovne súhlasili s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, splatné, nesplatné, premičané alebo nepremičané, alebo previesť svoje akékoľvek svoje pohľadávky na tretiu osobu. (...) Súčasne s poukazom na ustanovenie § 89 ods. 1 Zákona o bankách, je takáto dohoda medzi bankou a žalovanými možná a v súlade so zákonom. (...)

V tejto súvislosti žalobca poukázal práve na túto dobrú vieru pri nadobudnutí práv zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorou sa však súd prvej inštancie nijako bližšie nevyporiadal a bez toho, že by mal za preukázané, že žalobca pri nadobudnutí pohľadávky voči žalovaným nebol dobromyseľný, považoval zmluvu o postúpení pohľadávky za neplatnú z dôvodu, že na žalobcu ako nebanku, nemohla byť táto pohľadávka postúpená. V rozhodnutí Ústavného súdu SR I.ÚS 242/2007 sa zdôrazňuje, že základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. K tomuto odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že sa mu javí, že súd prvej inštancie naopak uprednostnil prioritu výkladu, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá pred prioritou výkladu, ktorý túto neplatnosť nezakladá, teda v rozpore s citovaným Nálezom Ústavného súdu SR. Uprednostňovaním výkladu, ktorý zakladá prioritu platnosti zmluvy je vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s tým spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou. Nie je teda ústavne konformné, a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z článku 1 Ústavy taká prax, kde všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosti zmluvy nezakladajúci. Vzhľadom k vyššie uvedenému sa v plnom rozsahu stotožnil s napadnutým rozsudkom, ktorý navrhol potvrdiť a odvolanie označil ako nedôvodné.

4. Žalovaný 1/ možnosť vyjadriť sa k odvolaniu žalovaného 2/ nevyužil.

5. Odvolací súd prejednal vec podľa § 380 ods. 1 C.s.p., v napadnutom rozsahu, teda v časti týkajúcej sa žalovaného 2/ (keď so žalovaným 1/ nemajú v spore postavenie nerozlučných spoločníkov) striktnie viazaný odvolacími dôvodmi žalovaného 2/ uvedenými v jeho odvolaní, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny.

6. V prvom rade sa žiadal pre úplnosť poukázať na to, že v preskúmvanej veci vykonal súd prvej inštancie všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ktorou sa žalobca, ako právny nástupca po pôvodnom veriteľovi D. D., S..D., ktorý na neho zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15.10.2009 postúpil pohľadávku voči žalovanému 1/ zo zmluvy o úvere, zabezpečenú ručením žalovaného 2/, domáhal zaplata nesplatennej časti úveru s príslušenstvom. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v danej veci boli splnené zákonné podmienky pre vyhovie podanej žalobe.

7. Odvolací súd sa nestotožnil s (jedinou) odvolacou námietkou žalovaného 2/, že pokiaľ ide o žalobou uplatnenú pohľadávku, ktorú na žalobcu postúpila Slovenská D.S., S..D., zmluva o postúpení pohľadávky, na základe ktorej sa žalobca stal veriteľom z tejto pohľadávky, je neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pre rozpor s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

8. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z., o bankách, ak napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. Žalovaný v podanom odvolaní argumentuje tým, že postúpenie žalovanej pohľadávky na žalobcu je v tomto prípade neplatné pre rozpor s citovaným ustanovením. Predmetné ustanovenie však podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci aplikovať nemožno, nakoľko zmluvné strany zmluvy o úvere, teda D.Á. D., S..D.. a žalovaný 1/, sa v súlade s ust. § 89 ods. 1 Zákona o bankách, ktoré takúto dohodu umožňuje a nevyklučuje ju ani žiadna právna norma o ochrane spotrebiteľa, dohodli (bod 19.16. Všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú podľa čl. V bod 2. zmluvy o splátkovom úvere jej súčasťou, čo žiaden zo žalovaných v konaní nespochybnil), že pohľadávku je banka oprávnená postúpiť na tretiu osobu, teda dlžník z úveru s postúpením pohľadávky vyslovil súhlas. Osobitne vo vzťahu k žalovanému 2/ možno v tejto súvislosti poukázať i na to, že z obsahu čl. III bod 3. je zrejme, že žalovaný 2/ sa tiež oboznámil s

obsahom Všeobecných obchodných podmienok a vyhlásil, že si je vedomý celého obsahu úverového vzťahu. Odvolací súd si je vedomý, že na danú otázku existujú v rozhodovacej praxi všeobecných súdov rozdielne názory, avšak v tomto smere podľa jeho názoru práve výklad pripúšťajúci platné udelenie súhlasu dlžníka-spotrebiteľa s postúpením pohľadávky, ktoré má za následok, že postúpenie pohľadávky banky nie je podmienené dodržaním postupu v zmysle ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z., o bankách, najlepšie zodpovedá rešpektovaniu zásady autonómie vôle a zmluvnej voľnosti, ktorú je nevyhnutné mať na pamäti aj v prípade, ak je predmetom posudzovania právny vzťah, v ktorom sa uplatňujú inštitúty zamerané na ochranu spotrebiteľa.

9. Osobitne však odvolací súd považuje za potrebné v súvislosti s posúdením dôvodnosti podanej žaloby vo vzťahu k žalovanému 2/ poukázať na to, že žalovaný 2/ dňa 15.07.2011 uzavrel už so žalobcom (teda nie s pôvodným veriteľom) Dohodu o uznaní záväzku a úhrade pohľadávok v splátkach, v ktorej svoj ručiteľský záväzok voči žalobcovi uznal čo do dôvodu i výšky a zaviazal sa ho splniť v splátkach najneskôr do 20.12.2011. Vo vzťahu k tejto dohode pritom žalovaný 2/ v priebehu konania nevzniesol žiadne námietky ani obranu. Za tohto stavu je potom jeho námietka v odvolaní smerujúca k neplatnosti postúpenia pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a.s. na žalobcu bez právneho významu, keď aktívnu legitimáciu žalobcu vo vzťahu k žalovanému 2/ zakladá i predmetná Dohoda o uznaní záväzku a úhrade pohľadávok v splátkach z 15.07.2011.

10. Súd prvej inštancie preto správne vychádzal z toho, že v danej veci sú splnené všetky predpoklady pre vyhovenie podanej žalobe, a to aj vo vzťahu k žalovanému 2/ ako ručiteľovi a odvolací súd námietky žalovaného 2/ nemohol vyhodnotiť ako dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie preto v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej žalovaného 2/ ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 C.s.p., a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, pričom o ich výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).